

Alisa

Másfél óra. Ennyit bírtam azon a játékonysági esten, amin éppen lennem kellett, ahelyett amit valójában csinálni akartam, ami nem volt más, mint a menekülés. Igen, lehet, hogy ciki, de erre vágytam, a menekülésre. Nem azért, mert rossz családi körülmények között nőttem fel, vagy mert utáltam a szüleimet, hanem egyszerűen azért azt hiszem, mert keresem magamat, az utamat, de bárhogyan próbálom, sehogyan sem találom.

A szüleim erősek voltak és kitartóak. Úgy ismerték meg egymást, hogy szinte semmijük sem volt, csak a hitük, hogy a sok fáradtságos munkából egyszer tényleg lesz valami, és valóban lett. Létrehoztak egy olyan jogi és tanácsadói céget, amely nagyrészt helyi vállalkozásoknak segít az anyagi kérdéseiket rendezni és nyomon követni. Sokszor úgy érzem bármit is teszek, sosem érek a szüleim vagy a bátyám nyomába.

Ezt az estélyt hála Istennek nem a szüleim rendezték, mert akkor ragaszkodtak volna a jelenlétemhez legalább éjfélig, így azonban könnyedén, szinte észrevétlenül kisurranhattam. Természetesen a hátsó kerten keresztül menekültem, és a parkolót céloztam meg. Őszinte leszek, a menekülés utáni vágy annyira eluralkodott rajtam, hogy elfelejtettem, nem közvetlen a munkából jöttem el, hanem előtte még átmentem a szüleimhez, így sajnos semmi esélyem arra, hogy a saját kocsimmal távozzak. Ráadásul természetesen taxival jöttünk idáig, így még annyi esélyem sem volt, hogy a szüleim kocsijával szökjek meg.

Már majdnem átadtam magam a kétségbeesésnek, amikor a parkolóőrök kabinjához sétáltam, és megláttam az ott sorakozó kocsik kulcsai között egy Bentley Continental GT kulcsait. Nem vagyok egy kocsizsakértő, de a bátyám állandó áradozásából tudtam, hogy ez korántsem egy akármilyen autó. Hogy mennyit gondolkoztam azon, hogy elviszem? A helyes válasz itt valószínűleg az lenne, hogy sokat, ezerszer átgondoltam, pro és kontra listát készítettem, de a valóság sajnos az, hogy ilyenkor már nem igazán gondolkodtam. Kellett az az autó, ki kellett használnom a lehetőséget, hogy elmenjek, hogy egy kicsit kiszellőztessem a fejemet. Így nem tettem mást, mint hogy óvatosan elemeltem a kulcsot, beültem, beindítottam az autót, és kihajtottam a parkolóból.

Nate

Ellopták a kocsimat. Ellopták a kibaszott kocsimat. Az üzlettársam és egyben legjobb barátom, Luke kedvéért jöttem el ma este erre a jótékonysági estre. Az összes porcikám utálta ezeket az összejövedeleket. Amikor négy évvel ezelőtt a szüleim meghaltak és rám hagyták a családi vállalkozás továbbvitelét, nem gondoltam volna, hogy minden egyes rohadt estélen, összejövetelen és bálon részt kell vennem, de a legjobb barátom, aki egyben a vállalkozás manager-re is volt, valamiért mégis így gondolta.

Találnod kell magadnak végre egy rendes nőt. Mondta nekem pár napja, és bassza meg, pontosan tudom, hogy igaza volt. Az elmúlt négy évet azzal töltöttem, hogy megpróbáltam tökéletes mása lenni az apámnak, mind üzleti, mind magánéleti tekintetben, de állandóan, úgy érzem, hogy lemaradtam, sosem leszek elég jó, bármennyire is próbálkozom. Üzleti tekintetben ugyan állandóan hoztam a számokat, de magánéletben úgy éreztem megrekedtem. Már fiatalabb koromban is a rövid távú kapcsolatokat szerettem. Úgy éreztem igazán mélyen sosem tudok megszeretni senkit. Hiszen az apámat és az anyámat olyan mélyen szerettem, mégis elvesztettem őket.

Nem tudom elképzelni sem, mi történne velem, ha beengednék az életembe egy nőt, megszeretném, majd egyik pillanatról a másikra elveszíteném. Már a barátaim elvesztésétől is tartottam, de abban biztos vagyok, hogy egy társ elvesztése sokkal nagyobb fájdalom lenne.

Ezért hát az elmúlt években tudatosan távol tartottam magam minden olyan szociális eseménytől, ami túlment a kötelező megjelenési körökön. Pedig Luke mindent megtett, hogy meggyőzzön arról, hogy a szerelemért érdemes küzdeni, még akkor is ha valami miatt mégsem tart örökké.

Ő randizással töltötte az egyetemi éveink szinte minden szabad percét. Szenvedéllyel kereste a szerelmet, az igazi társát, és a fáradozásainak végül tagadhatatlanul meg is lett az eredménye. Az egyetem befejezése után, nyáron a közös európai körutazásunk során találkozott Sarah-val, akivel pillanatok alatt megtalálta az összhangot. Azt hiszem, akkor még én is megéreztem, hogy ez a szerelem örökké fog tartani. És hát egyenlőre helyesnek bizonyultak a megérzéseim, ugyanis tavaly gyűrű került Sarah ujjára, és már csak egy hónap választ el minket az évszázad esküvőjétől, ahogy Sarah szereti nevezni.

Mindenesetre amióta ők ketten megtalálták egymást, nekem még kevésbé van nyugtom a romantikus, randizásra buzdító szövegeiktől. Őszintén szólva a legtöbbször még élvezem is őket, de néha azért elegendő tud lenni belőlük. Ezt legutóbb meg is mondtam Luke-nak, amikor

természetesen egy fontos meeting előtt hozta fel a témát, hogy ha nem hagyja abba, már csak daczból is, de örökre szingli maradok, de ahogyan máskor, most sem vett komolyan.

De most a szerelmen és a hülye barátaimon való merengés helyett fontosabb dologgal kell foglalkoznom, emlékeztetem magam. Valaki ugyanis továbbra is az én autómat használja taxinak.

Teljesen őszintén fogalmam sincs, hogy ilyen anyagi helyzetben lévő emberek közül, akik az ilyen kaliberű estélyeken részt vesznek, kinek állt érdekében ellopni a kocsimat, de remélem hamarosan kiderül.

Gyorsan megnyitom a telefonomon a nyomkövető alkalmazást, amit a kocsimban lévő rendszerrel pár hónappal ezelőtt összekötöttünk, és várom hogy a térképen megjelenjen a kék pont, ami az autót jelzi. Magamban hálát adok Luke-nak, hogy rábeszélte ennek a rendszernek a telepítésére egy veszélyesebb környéken zajló találkozó előtt. Akkor ugyan hála az égnek nem kellett használnom, de most nagyon örülök, hogy hagytam magam rábeszélni. Végre betölt a térkép, és látom, hogy az autóm még mozgásban van. Már elhagyta a belvárosi részt, és most éppen a várost körülvevő hegyek felé tart. Egyre kevésbé értem a lopást, ugyanis tudtommal azon a területen nincsenek lakóházak, de még raktárak vagy üzemi területek sem. A tolvajom tehát valószínűleg egy őrült erdei remete..remek.

Gyorsan megnyitom a telefonkönyvet és felhívom Sam-et a cégem sofőrjét. Általában csak egy-egy rendezvényre szoktam az általa vezetett céges autóval menni, ugyanis túlságosan szeretek vezetni, és sosem tudom megunni a saját autómat. Most azonban nincs más választásom, csak így tudok minél gyorsabban az autóm nyomába eredni.

Szerencsére Sam nem hazudtolja meg magát, és öt perc múlva máris a városon kívül száguldunk.

- Remélem gyorsan megtaláljuk az autót, uram. - mondja Sam.
- Én is. - dünnyögöm. És csak ajánlani tudom, hogy épségben legyen, különben a tolvaj nem teszi zsebre, amit kapni fog tőlem.

A Zarándokok-völgye ugyanolyan csodálatos látvány sokadjára is, mint az első alkalommal, amikor a nagymamám elhozott ide. Annak a kirándulásunknak minden egyes pillanatára tisztán emlékszem, mintha csak tegnap történt volna. A sok nevetésre, a beszélgetésünk minden egyes mondatára, de a legjobban az érzésre emlékszem, ami elfogott, amikor felértünk a hegy csúcsára és először letekintettem az alattunk húzódó völgyre. Az érzésre, mintha az egész világ a lábaim előtt heverne, és én egy pillanatra végre felülről nézhetném. Nem benne vagyok éppen, nem a része vagyok, csak a szemlélője. A szemlélője, aki eldöntheti, hogy mit szeretne kezdeni vele.

A nagyim akkor azt mondta nekem, hogy a hegycsúcsokról lefelé nézve minidg rájövünk, hogy valójában merre is kell tovább haladnunk. Így hát elraktároztam ezt az érzést és a szavait, mert tudtam hogy értékesek. Ahogyan teltek az évek egyre inkább megértettem, hogy mennyire bölcs volt a nagyí. Azóta a kirándulás óta meg sem tudom számolni, hogy hányszor jöttem ki ide, hogy rendezzem a gondolataimat, érzéseimet, és valamilyen útmutatást kapjak. Amióta tavaly nagyí meghalt, a hegycsúcs az emlékezés helyévé is vált.

Lenézek a jobb csuklómon lévő hegyet formázó tetoválásomra. Egy héttel a temetés után csináltattam, hogy örök emlékeztető legyen bölcs szavaira. Az igazság az, hogy mostanában szörnyen elveszettnek érzem magam. Úgy érzem mintha körülöttem mindenki az álmaiban élne, és én lennék az egyetlen, aki még az álmokhoz is túl motiválatlan. A szüleim kérésére a gimnázium után beiratkoztam egyetemre, és tavaly sikeresen el is végeztem a HR szakot, de nem tudom, hogy valóban ez-e az, amit csinálni szeretnék. Az egyetemi évek alatt elkezdtem dolgozni egy kávézóban, mert sok szaktársammal ellentétben én nem a szüleim pénzéből szeretném felépíteni az életemet. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy jó körülmények között nőttem fel, ami nagyon sokaknak nem adatik meg, de ahogyan erre rájöttem, el is kezdtem tudatosan másképpen viselkedni. A szüleim nem kényeztettek el, amiért örökké hálás leszek nekik, így ugyanis én is elkezdhettem megtanulni, hogy a becsületes munkával megszerzett pénznek, mennyi is a valódi értéke.

A kávézóban töltött évek azonban fáradttá is tettek, sőt az elmúlt hónapokban egyre nehezebben találok magamban erőt a munkába menetelhez. Ennek azonban inkább a tanácsstalanság az oka, és a jövőm ködössége, ami egyre jobban rámtelepszik, és sokszor minden lelkesedésemet és örömet ellopja. Nehéz szembenézni ezzel az érzéssel, és még nehezebb ezt másoknak is bevallanom. Bármennyire is tudom, hogy a szüleim nem erőltetnének rám semmit, mégsem állnék szívesen eléjük azzal, hogy semmi tervem és elképzelésem sincs a jövőmről. Főleg úgy, hogy tudom ők a terveikkel és kemény munkájukkal

milyen messzire jutottak, milyen eredményeket értek el. Szeretnék a nyomukba lépni én is, csak fogalmam sincs, hogyan csináljam.

Nos igen, mostanában ilyen gondolatok pörögnek az agyamban, és okoznak kétségbeesett pillanatokat. A bálteremben állva a sok sikeres és céltudatos ember között megint úgy éreztem, nem tartozom oda. Mindig is úgy képzeltem, hogy 25 évesen fogok férjhez menni. Tetszett a gondolat, hogy fiatalon megtalálom a társam és összekötöm vele az életemet. Így azt érezném, hogy végtelen időnk van együtt, aminél csodásabb érzést nem tudok elképzelni.

Egy évvel ezelőttig abban a hitben éltem, hogy ez az álmom meg fog valósulni, de sajnos rá kellett jönnöm, hogy a barátomnak más elképzelései vannak a kapcsolatunkat illetően, mint nekem. Az utolsó közösen töltött évünkben lassan elfejlődünk egymás mellett, és amikor ezt realizáltuk egyszerűen már túl nagy volt a szakadék kettőnk között.

A szakítás utáni pár hónap nagyon nehéz volt, de aztán szépen lassan rájöttem, hogy már inkább a meg nem valósult álmaimat siratom, és nem a kapcsolatunkat hiányolom. Úgyhogy összeszedtem magam, felkentem a kedvenc rúzsomat, és újra kiléptem a világba.

Az álmaimat azonban nem bírtam elengedni. Ha nem az exemmel, hát valaki mással megvalósítom őket. Ennek a vágyamnak a beteljesedésében nagyon szilárdan hittem, de az elmúlt év sikertelen randisorozata után ez a szilárdság repedezni kezdett, és nagyon félek a pillanattól, amikor végleg összetörik. Ugyanis ha ezt is elveszítem, tényleg nem tudom mi marad nekem.